

PÉTFÜRDŐI KRÓNIKA

A Pétfürdői Önkormányzat közéleti lapja

XIV. évfolyam, 150. szám 2016. december 23.

„... elvész az ember!”

Hideg csípős napok vannak. Bevallom, élvezem, ahogy ropog a levegő. A várost járva nézem a fákat, az embereket, hallgatom a Főteret bejáró karácsonyi zenét, ami már most megtölti szívemet. Várom a karácsonyt! A hangulatot, a feldíszített fenyő látványát, a mézeskalács illatát, a templom harangjának istentiszteletre hívó bongását. A csöndet, ahogy a városban megszűnik az élet.

szülünk. De hol vagyunk mi magunk, emberek? A boltokban, a karácsonyi vásárokon, az internet előtt, kérdezvén mit süssünk, kinek mit vegyünk?

De ember, aki ezeket kérdezed, te magad hol vagy ebben a csodálatos ünnepben? A sok reklám, a csalogató karácsonyi akció mellett elvész az egész. Elvész az illat, a mélyreható, embert szabadító beszélgetés, az odafordulás, a türelem.

a lakásnak makulátlannak kell lennie. Iszonyatos energiákat fektetünk ezekre a külsőkre, pedig elég lenne csak egy kicsi. A mértéket nehéz megtalálni, de ha sikerülne, talán több idő jutna a lelkünkben zajló, sokszor a napjainkat, heteinket meghatározó és megnehezítő gondok kisöprésére.

Készüljünk lélekben az ünnepekre! Helyezzük az embert a középpontba!

Fotó: Stéger Ági

Majd eszembe jut, még bőven van idő az ünnepekig. Felsejlik az az érzés, ami már a karácsony előtti napokban roszszallóan hat rám. Sok a fény, a zene. Ami az első hetekben jó érzéssel tölt el, az karácsony napjaira sok. Mire odajutunk a kellemes és boldog karácsonyi ünnepekhez, valljuk be őszintén, elfáradunk. Minden szállal a tökéletes ünnepre ké-

Elvész a csoda, a hallgatás, a lélek szárnyalása. Egész évben rohanunk, szervezzük a magunk és családjunk napjait, heteit.

A bakonyi szél sebességével rohan az idő, melyben elvész az ember. Milyen szerep jut karácsonyra a gyermekeidnek, az unokáidnak vagy akár neked? Az ünnepi asztalnak, fenyőfának, tökéletesnek,

Ne csak a lakást takarítsuk, magunkat is! Ünnepre készülünk. Készüljünk hát néha megállva, a környezetünket, a világot megcsodálva, éljük meg a hideg vasfogának erejét, az utcai fények sugarát, a sötét égbolton ragyogó csillagok pislákolását. Hagyjuk lelkünk szárnyalását.

Papp Alexandra intézményvezető
Pétfürdői Gondozási Központ

2016 - 75 és 25...

Talán meglepő, de ez a két kerek évforduló jeles ünnepe volt Pétfürdő közösségének, hiszen 75 éve, hogy Lyka Károly szavai a mi településünkön is megvalósultak: „Van templom falu nélkül, de nincs falu templom nélkül...”

Igaz az, hogy a templom tornyával, mint valódi őrszem, óvón, védőn nézi a körülötte gombamód szaporodó icipici és egyre nagyobb házakat, harangszava hirdeti a jelentős eseményeket – esküvőt, temetést, tűzvétsz, – valóban betölti tisztét, a település „szíve”, ahol egy közösség „óhajt, hisz és imádkozik...”

E szellemben valósult meg az itt lakók vágya ezelőtt 75 évvel – és most a Település Védő és Szépítő Egyesület, a Pétfürdői Római Katolikus Egyházközség, valamint a Szent László Kórus közös összefogással tette emlékezetessé ezt a jeles ünnepet 2016. szeptember 11. napján...

A megemlékezés ünnepi istentisztelettel kezdődött. Előtte a misét celebráló

László hermányát ábrázoló gyönyörű zászló az itt lakó emberek adakozásából és nagyközségünk önkormányzatának hozzájárulásából

valósult meg, és lett templomunk díszé.

A zászlószentelés után a szervezők és díszvendégek – többek között az építtető Zalai

György leánya és családja is szalaggal díszítették a zászlót, – de minden egyes adományozó neve külön szalagon került feltüntetésre, majd ezeket egy csokorban összegyűjtve templomunk plébánosa, *Halmágyi Zoltán* helyezte el a zászlórúdra.

A Település Védő és Szépítő Egyesület kis kiállításon ismertette a templom történetét képekben, valamint felkerült a paravánokra egy-két megörökített kép a templom életéből is.

A templomot zsúfolásig megtöltő emberek, nemcsak hívek, de más felekezetek képviselői is, tanúi voltak e szép ünnepi megemlékezésnek, amely a 25 éve megalakult Szent László Kórus műsorával zárult.

Az együttes *Szölösi Zoltán Gábor* vezetésével azon munkálódik, hogy az egyházi szertartásokat énekükkel szebbé tegyék, közreműködésükkel a kereszténység hagyományait is életben tartásuk és ápolják.

A Szent László Kórus számára a keresztény ének, zene egyfajta elhivatottság és magának érzi Szent Ágoston szavait: „Cantare amantis

est...” („Aki énekel, az szeret...”) de fordítva is igaz: „Amare cantori est...” („Az szeret, aki énekel...”) A Település Védő és Szépítő Egyesület, a Szent László Kórus tisztelettel megköszöni templomunk és a kórus jubileumi ünnepségén, valamint az ezt követő agapén való részvételét minden odátogatónak. Abban a reményben, hogy még sokszor lesz

lehetőség hasonló, szeretetteljes együttlétteltöltésére nemcsak felemelő ünnepi megemlékezésekkor – hanem a minden napok, a hétköznapok folyamán is.

Befejezésül fogadják Reményik Sándor Templomok című versét:

„*Én csak kis fatornyú templom vagyok,
Nem csúcstűves dóm, égbeszökkenő,
A szellemóriások fénye rám ragyog.
De szikra szunnyad bennem is. Erő.*

*S bár irigykedve holtig bámulom
A dómok súlyos, drága titkait,
Az én szívem is álmok temploma
És Isten minden templomban lakik.”*

dr. Kovácsné dr. Haller Annamária

Márfi Gyula érsek úr a már rég áhított, és most valósággá lett templomi zászlót megszentelte. A kézzel hímezett, Szent

Télapó itt van...

Immár 3. éve szervezi a Magyar Vöröskereszt Pétfürdői Alapszervezete a község Mikulás-ünnepségét a gyermekek nagy örömeire. Az idei évben december 3-án került megrendezésre az ünnepség a Pétfürdői Községi Ház és Könyvtár színháztermében. Mindenki izgatottan várta a Mikulás érkezését, azonban előtte a Mézengúzok gyermekegyüttes interaktív előadását csodálhattuk meg. Nagy hatással volt a gyerekekre, szülőkre és nagyszülőkre egyaránt. A műsor után nagy örömmel és jókedvvel fogadta Pétfürdő apraja és nagyja a Mikulást. Verseltek, énekeltek kicsik és nagyok, ajándékkul mikuláscsomagot kaptak.

Szabó-Horváth Tünde
Magyar Vöröskereszt Pétfürdői Alapszervezet titkára

A véradás önzetlen segítségnyújtás másoknak

A Pétfürdői Községi Ház és Könyvtárban zajlott le az I. Véradó Ünnepség. Szabó-Horváth Tünde, a Magyar Vöröskereszt Pétfürdői Alapszervezet titkára köszöntötte a megjelenteket.

Bevezetőjében elmondta, „Szükség van arra, hogy a véradók önzetlen magatartását, helytállását példaként állítsuk a lakosság, közösség elé, hogy követendő példa legyen minél több ember számára.”

Ünnepi köszöntőjében dr. Wolf Szilvia főorvosnő, a Magyar Vöröskereszt Pétfürdői Alapszervezet elnöke arról beszélt, hogy a vért a 20. század eleje óta használják. Azóta már a gyógyítás nélkülözhetetlen kellékévé vált. Elmondta, azért van szükség véradókra, mert a vér semmivel sem pótolható. Évente 400 ezer vérré, vérkészítményre szoruló beteg van. A folyamatos és kiegyensúlyozott vérellátást a véradók biztosítják. Magyarországon a 4 millió lehetséges véradóból csupán 250 ezer rendszeres donor van.

Felhívta továbbá a véradás további előnyeire is a figyelmet, hiszen a véradással nemcsak 3 ember élete menthető meg, hanem a saját egészségünkért is sokat tehetünk. Értelmezhető akár szűrővizsgálatnak is. A véradás során levett vérből kimutatják, ha valaki HIV fertőzött, Hepatitis B-, C-fertőzése van, vagyis vírusos májgyulladásban szenved. Bár mely fertőzést észlelik, három héten belül értesítik az illetőt. A véradás önzet-

len segítségnyújtás másoknak, olyan gesztus, amely mindenképpen megbecsülést érdemel.

Az I. Véradó Ünnepség keretein belül felléptek a Bóbita ház Fogyatékosok Napközi Otthona Bóbitái és az intézmény dolgozói, az Eszterlánc Mazsorett Együttes, a Berhida Táncegyüttes és a Dance Action Sportegyesület.

Az elismerésben részesült véradók ajándéktárgyat és elismerő oklevelet vehettek át dr. Wolf Szilviától és Fekete Istvánától, a Magyar Vöröskereszt Veszprém Megyei Igazgatóság Várpalota területi vezetőjétől. Kamondi Tibor 188-szoros véradásért, Paládi Tünde 100-szoros véradásért, Ihász Lajos 91-szeres véradásért, Simon István 85-szörös véradásért, Láng Géza 64-szeres véradásért, Mubi Csaba 55-szörös véradásért, Horváthné Farkas Zsuzsanna 50-szeres véradásért, Benis János 50-szeres véradásért, Rummel Ferenc 50-szeres véradásért, Kovács József 50-szeres véradásért, Magyar Józsefné 41-szeres véradásért.

A Magyar Vöröskereszt Pétfürdői Alapszervezete köszönetét és háláját fejezte ki a szervezet életében végzett tevékenységéért Bánfi Gyuláné Adél néninek és Bondor Józsefné Marika néninek, önkénteseinek, Győri Margitnak, Nagy Petra Andreának, Horváthné Magyarósi Évának és Lamm-Baranyai Anitának.

Az alapszervezet megköszönte a támogatást Erdélyiné dr. Hódör Évának, a

Perfect Patika vezetőjének. Polyák Sándornak a POLS Kft. igazgatójának, képviselőjében Székely Rita boltvezető-helyettesnek.

Kamondi Tibor köszöntése

Köszönetét fejezte ki a Pétfürdői Hivatásos Tűzoltóság parancsnokának, Sztanke Viktor tűzoltó őrnagynak, hogy hosszú éveken át biztosították a véradáshoz szükséges helyszínt, illetőleg a Nitrogénművek Zrt.-nek, képviselőjében Medve József humán igazgatónak, a megyében, illetve a községben megtartott különböző rendezvényekhez nyújtott anyagi támogatásért.

Szabó-Horváth Tünde
Magyar Vöröskereszt
Pétfürdői Alapszervezet titkára

A karácsony varázslat ...

Már egyre jobban közeledik az év legfelemelőbb, örömtelibb ünnepe – lassan a végére érünk annak a várakozásnak, amely adventnek nevezetetik... Valamire, valami szépre, jóra való várakozást jelent ez a szó, de mintha egy kissé magában rejte-

az embereket – te is eljöttél – hangzik a kérdés az esetleg régen látott ismerős felfedezésekor...

2016 adventi koszorúját, néhány gyertyagyújtási képet, valamint az alábbi gondolatokat fogadják ünnepi ajándékkul:

„Az ünnep szív

varázslat és örömet kapunk, // Ha másoknak azt szerzünk, ha mellettük vagyunk. // És hála tölt el minket, így áld meg az ég. // A karácsony varázslat, a szeretettől szép. // Hit, remény újjászülethet e feszült világon, // De Krisztus jöttét nem dicséri így, csak a karácsony. // Adassék meg neked a karácsony öröme, a remény, // A karácsony szelleme, a béke és karácsony szíve, a szeretet. //

ne elfeledett, de évente megismétlődő és feltámadó emlékeket is, mintegy emlékezést arra, hogy réges-régen, egy csillagfényes éjszakán megszületett a várta Messias. „Nem valami jövőbeli, csak megígért és remélt eseményről van szó, hanem olyan valóságról, amely Isten Fia megtestesülésével és időbeli születésével már évszázadok óta beteljesült...” Tehát lehet a karácsony ünnepi várakozását, mintegy emlékezőként is megélni...

Ilyenkor, december közeledtével minden emberben-hívőben és nem hívőben is, egyformán feltámad az érzés, amely arra készíti, igyekezzen megértést, békét, szeretetet teremteni magában, és a környezetében egyaránt. Juhász Gyula gyönyörű szavai jutnak eszembe: „Szép Tündérország támad föl szívemben ilyenkor decemberben...” És a befejezés:

„Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen, S ne csak így decemberben...”

Nagyon szép szokás térhódításának lehetünk tanúi ilyenkor, advent idején – négy hét várakozását négy gyertya meggyújtása teszi ünnepélyesebbé, mely gyertyák tükrözik az emberek örök vágyakozását, hogy a remény, a béke, az öröm és a szeretet fényével világítsa be ezt az időszakot...

Településünkön is már sokadik alkalommal gyűlik egybe az itt lakó fiatalok, szépkorúak és gyermekek sokasága, hogy együtt várakozzanak a karácsonyi varázslatra. Ez az együttes várakozás közelebb hozza

Mert a karácsony varázslat, és a szeretettől szép...” Clay Harrison

dr. Kovácsné dr. Haller Annamária

Felhívás

A véradások szervezését a Magyar Vöröskereszt végzi, mellyel nagy segítséget nyújt a véradóknak, illetve azoknak az embereknek, akiknek vére van szükségük.

A lakosság kérésére a véradások szervezésénél megpróbáltuk figyelembe venni a véradások időpontját. Harmadik éve a Pétfürdői Közösségi Ház és Könyvtár biztosítja az ehhez szükséges helyet, így az időpontot 15 órától 18 óráig sikerült áthelyezni. Tény, hogy a véradók száma esetenként 3-4-szer több a 2014. évhez képest. A véradásra rendelkezésre álló időt tovább kitolni csak akkor lehetséges, ha a véradók létszáma növekszik. Nyilván az a cél, hogy a vérellátó munkatársai munkát végezzenek ezen idő alatt, tehát vért vegyenek. Ehhez nincs szükség másra, csak véradóra. Bizakodva vártam a településen megtartott 2016. év utolsó véradását, hiszen a Magyar Vöröskereszt önkéntesei 150 db úgynevezett „véradó behívót” kézbesítettek Pétfürdő lakosságának! Az eredmények: 30 fő jött el, 28 sikeres véradás volt, melyből 2 fő első véradó. Ez csodálatos dolog, hisz azt jelenti, a lakosság egészségügyileg alkalmas a véradásra, illetőleg újabb 2 személy döntött úgy, hogy segít! Sajnos ahhoz még nem elegendő a létszám, hogy a véradásra szánt időtartam 4-5 óra legyen.

Ki lehet véradó? A véradás feltételei:

véradó bárki lehet, aki egészségesnek érzi magát! Elmúlt 18 éves, de még nem töltötte be a 65. életévét, testsúlya meghaladja az 50 kg-ot, nem vérzékeny, nem szoptató anyuka. Szükséges a társadalombiztosítási (TAJ-kártya) és laccím-kártya, illetve fényképes igazolvány (pl.: útleve, személyigazolvány, jogosítvány, diákigazolvány)

Gyere segíts, ments meg TE is 3 életet!

Szabó-Horváth Tünde

Magyar Vöröskereszt Pétfürdői Alapszervezet titkára

Ezüstvasárnapi adventi koncert

December 11-én délután a Szent László templom zsúfolásig megtelt. A hagyományos adventi koncerten fellépett a Horváth István Általános Iskola énekkara, a Napfény Női Kar, a Péti Férfikar, valamint a Szent László Kórus. *Halmágyi Zoltán* plébános köszöntője után a templom falai között felcsendültek adventi és karácsonyi népelemek, gregorián dallamok és neves zeneszerzők többszólamú művei. Ám nemcsak énekek örvendeztették meg szívünket-lelkünket ezen a rendezvényen. *Nagy Gáborné* egy karácsonyi verssel készült, *Kuglics-Balogh Sára* pedig a Napfény Női Kar képviseletében köszöntötte a megjelenteket. A koncert záróakkordjaként Gruber *Csendes éj* című művét a fellépő énekkarok és a közönség együtt énekelte el.

Lakatos-Ézsiás Anita

Az adventi koncertet a Péti Férfikar nyitott meg...

...majd az iskola énekkara gitárkíséretes dalokat adott elő

A Napfény Női Kar után pedig...

...a Szent László Kórus énekel

Nagy Gáborné karácsonyi verset szavalt

A zárósámot az énekkarokkal együtt...

...énekelte a közönség

Karácsonyi játszóház

December 10-én rendezte meg a Pétfürdői Közösségi Ház és Könyvtár hagyományos karácsonyi játszóházát a közösségi ház termeiben. A gyerekek

son vehettek részt a lurkók. Készíthettek karácsonyi üdvözlőlapotot, szalvétagyűrűt,

9 órától érkeztek. A belépő 200 forintba került, ám ezt az összeget ki lehetett váltani egy karácsonyi énekkel vagy verssel. Ennek fejében számtalan kézműves foglalkozá-

volt az ajándék.

A Pétfürdői Gondozási Központ munkatársai jóvoltából zsíros kenyér és üdítő várta a szorgos kezű gyerekeket a büfében.

és kisebb karácsonyi ajándékokat. A könyvtárban totót tölthettek ki, amiért szaloncukor

A szülőkről sem feledkeztünk meg, hiszen most is volt kézműves vásár, ahol apró karácsonyi ajándékokat, bőrökszereket, mézkülönlegességeket, kézműves magyar csokikat lehetett kapni. A foglalkozások után pedig a moziban egy kedves kis animációs filmet tekinthettek meg a gyerekek.

L. É. A.

Falukarácsony

December 16-án került sor Pétfürdő falukarácsonyi ünnepségére a közösségi házban, ahol a település apraja-nagyja

fellépett. A színházterem, az előcsarnok és a karácsonyfa feldíszítésében 124-en, gyerekek, felnőttek vettek részt.

A rendezvény meghitt pillanatait idézik a képek.

Horváth Éva polgármester mondott köszöntőt

A Dance Action Sportegyesület Manó csoportja

A „Panelkuckó” Napköziotthonos Óvoda Tulipán csoportja

A Horváth István Általános Iskola 2. a, 2. b osztályosai

Simák Larina

Az Eszterlánc Mazsorett Együttes Viola csoportja

Ódor Kamilla

Muskátli Táncegyüttes

Szent László kórus

Adventtől karácsonyig

- Hova megyünk?
- Nem tudom – mondta. – Csak úgy megyünk.
- De ez az út nem vezet sehová – mondtam neki.
- Az nem számít.
- Miért, mi számít? – kérdeztem kis szünet után.
- Csak hogy rajta vagyunk.

(Bret Easton Ellis)

Egy-egy fáradt, kimerítő nap után akár ez a párbeszéd is elhangozhatott annak idején, amikor a három tudós nekiindult a hatalmas birodalomból a világ másik végébe, egy kis poros római tartományba. A Biblia szerint nem tudták, merre is mennek. Egy dologban voltak biztosak: tudományuk alapja, a csillagászatból nyert ismeret elvezeti őket a hatalmas uralkodóhoz. Eleinte talán nem is sejtették, hogy mennyit kell menniük a hatalmas Perzsa Birodalomból. 1500 km, napi 40-60 km, kb. 25-30 nap. Ha rendkívüli megállókat, pihenéseket beszámítunk, még több is lehetett. Ők azonban mentek, és végül eljutottak Betlehembe – tudósít bennünket a Szentírás.

Ha lelépnének a festményekről, kiszólnának a versekből, mit mondanának nekünk?

Talán T.S. Eliot szavaival mesélnének?

„Metsző fagy kísért végig az úton
Tél volt, hiába!
Nem utasoknak való idő ez,
ily hosszú útra,
a halott földön...
Tevém leroskadt az olvadt hóban.
Volt, hogy sajnáltuk
szép palotánkat,
a függőkertet, s a teraszokat;
A szörbetkínáló, simabőrű lányt...
–Itt nem volt más, csak a
tevehajcsárok,
bortól részeg és nőktől részeg, gyakran meglépő durva fickók;
ellenséges várak, idegen városok,
piszkos falvak, hol vagyont kértek falat kenyérért...
Nem, nem volt könnyű!
Végül már inkább éjjel is mentünk,
ébren aludtunk,
meg sem pihentünk,
s az örület hangja súgta fülünkbe:
Örültek vagytok!
Míg egy hajnalon
dús völgybe értünk.
Buja rét bukkant ki a hó alól;
tavaszi illat, csobogó patak, kedves vizimalom.
Három fa rajza a tiszta égen,
S egy öreg fehér mén fut a mezőn.
Csapszékhez értünk, szőlő-futotta eresz alatt.
Csörgő ezüstpénzt vetettek kockán mohó kezek,
A lábak alatt a szőlő héja
felzizegett.

De útba itt sem igazít senki;
megyünk tovább
s este csak este – későre jár már – megérkeztünk.
Ó rég volt mindez,
de most is látom...
S megtenném százszor is az utat, – hogy odaérjek,
csak odaérjek, oda, megint...
Nem tudom, a csillag hová vezetett.
Mit is láttunk, gyermeket, persze!
És mégis láttuk a halált is.
E születés kínjait mi is éreztük,
úgy fájt nekünk is,
Mint a halál, meghaltunk benne.
És hazaértünk,
de haza nem találtunk.
A bálványt markoló idegen nép közt mit is keressünk?
– A halált várom, a másikat.”

Mesélnének az út fáradalmairól, nehézségeiről, hogy mindennek ellenére „százszor is megtennék az utat”, hogy más hazaérni és hazatalálni? Ha jobban figyelünk és faggatóznánk, biztos elmondanák, milyen az, amikor egy pillanat alatt a megszokott dolgok új értelmet nyernek. Hogy milyen az, amikor több évtizedes gyakorlat után a megszokást átveszi valami rendkívüli.

Biztos elmondanák azt is, hogy minden spirituális, lelki élmény egy csillag megpillantásával kezdődik. Lehet azt szemmel, de lehet lélekkel is érzékelni. Ezt a jelenést nevezhetjük sok mindennek: a teljesség, a békesség, a boldogság keresésének. Ám mögötte minden ember szívében egy van: Jézus keresése. Ami hiányzott az ő tudásukhoz, ami hiánybetegsége a mai embernek, az egyetlen mondatban összefoglalható: „Látni akarjuk Jézust” (Ján. 12,21.)

Advent idején útra kelünk. Nincs olyan ember, aki ne menne többet, mint máskor. Ha nem is hagyja el települését, többször elmegy az üzletbe, hogy minden meglegyen karácsonyra – étel-ital, ajándék. Otthon. Pedig útra kellene kelni, de nem az üzletig, kellene egy több, egy másfajta út. Belül, a lélekben. Csöndben, méltóságteljesen, ahogy a karaván haladhatott annak idején. Vagyis kellene egy olyan út, amin hagyjuk, hogy vezessen bennünket az, aki biztosan célba is juttat. Mert hitünk szerint, akit Isten hív el egy útra, azt vezet is végig. Ahogy annak idején népét vezette a pusztában nappal füst, éjszaka pedig tűzoszlop segítségével. Végül eljutottak Kánaán földjére. Az emberiség Kánaánja nem egy hely, nem egy ország, nem a gazdagság, amit jelképez, hanem egy személy: Jézus Krisztus. Karácsonyban Őt kaphatjuk meg. Kár, hogy beérjük hamisan csillogó fényekkel, amik csak a szemünk magasságában világítanak. Kár, hogy beérjük olyan ajándékokkal, amik tönkremennek, amiket megununk. Kár, hogy megelégszünk olyan eledellel, ami elfogy, és utána újra éhesek leszünk. Félreértés ne essék: a mi családjunkban is eszünk, meglepjük egymást valami ajándékkal. De tudjuk, hogy mindez kevés.

Ibsen Peer Gyntje mondja magáról, ahogy meghámoz egy hagymát rétegenként: van benne minden: aranyásó, régész, próféta, hajótörött, levél, stb. és amikor a vége felé jár, ezt mondja: „Hü! mennyi burok van itt, töméntelen!!!

Dehát a magját meg sohasem lelem?” (V.)

Néha ilyenek az ember ünnepei is: minden megralálható benne, ami „kellék”, ami „trendi”, ami „szokás”, csak a magja, a lényege hiányzik. Az, amiért keletkezett, ami volt egykor régen. Karácsony Krisztus nélkül. Betlehem megérkező bölcsek nélkül. És a sok ráarakódott réteg miatt ezért nem találjuk Karácsonyt. Talán a művészek értik és értetik meg ezt velünk, amikor arról vallanak, hogy ők megpróbálják az Isten titkát kifejezni. Valamit meg is értünk, fel is fogunk belőle. De Hozzá eljutni csak az Ő útján lehet. Ünnepeink, karácsonyunk csak akkor lesz igazi, ha nem egy születésnapot ünneplünk, hanem kettőt: az „akkor és ott”(Jézus Krisztus) mellett az „itt és most”(a magunk) születését.

A három bölcset örült, amikor megpillantották a gyermeket. Nem volt hát hiábavaló az út! Mint ahogy azóta sem hiábavaló egyetlen út sem, amin Isten indít el bennünket. Lehet, hogy fárasztó, lehet, hogy lemondással jár, biztosan sokkal kényelmesebb lenne otthon ücsörögni a televízió előtt, de a célba érés öröme semmi sem pótolhatja.

És a bölcsek karácsonyi történetének van vége is, amit karácsonykor nem szoktunk emlegetni. Ugyanis haza is kell indulni. Végre ideértek, talán az utat is megjegyezték, de álomban figyelmeztette őket Isten, hogy másfelé menjenek. Úgy is mondhatjuk, hogy máshogy tértek haza. Sajnos nem tudunk biztosat további életükről. De az a pár mondat, amit a Bibliában olvasunk róluk, bizonyossá tesz, hogy életük tökéletesen megváltozott. Ajándékot vittek, és az ajándékozóból lett a megajándékozott. Ránézhettek, megláthatták az Isten Fiát, aki által, és akire nézve ez a világ teremtett, akiben minden értelmet nyer.

Akarunk-e egyszer végre olyan igazi karácsonyt, amit gyerekkorunkból őrzünk? Akarunk-e újra rácsodálkozni, izgatottan várni, boldognak lenni önfeledten, tudva, hogy életünk biztos kezekben van szüleinknél, mert ők gondukat viselik, szeretnek? Akarunk-e gyerekek maradni? Itt a lehetőség, az alkalom, erre hívok mindenkit: induljunk el kényelmes kis életünkéből a legnagyobb kalandra: a Gyermek mellett újra gyermekké lenni!

Boldog karácsonyi célbeérést kívánok mindenkinek, találkozást azzal, aki mindannyiunk szabadítója!

© Kalmár Elaps Nyábr
Minden jog fenntartva

Konyhaasztal

Dühöngtem. Milyen ócska ez a konyhaasztal! Karcos, foltos és fénytelen marad, akármivel kenem be. És valamelyik lába lötyög is! Ezerszer könyörögtem a férjemnek, csináljon vele valamit... Ezeréves, még nagynéném-től vettük jutányos áron ezelőtt harminc éve, már ott is kiszolgált darab volt. Rég le kellett volna cserélnem.

Jön a karácsony, vendégség lesz nálunk, nagy vendégség, én meg ide kell, hogy ültessem őket, az ócska, karcos konyhaasztalunkhoz. Kell egy másik! Kinyitom a laptopomat, nézegetem az új, sokoldalú, elegáns és modern asztalokat, aztán lepillantok az asztal lapjára, megakad a szemem egy ragasztófolton. Soha nem tudtam leszedni. Andrea unokahúgom kente össze ezelőtt negyven éve valami jófajta ragasztóval karácsonyfadísz-készítés közben. A ragasztófolttól kicsit balra egy nagyjából tenyérnyi karc-gombolyag... az első karácsonyfánk talpának a helye. Nagyobb volt a karácsonyfatalp, mint maga a fa. Óvatosan ide-oda tologattuk a talpat, hogy mi is odaférjünk az asztalhoz... Középtájon egy halvány, de jól kivehető kerek folt. Egy fazék forró halászlé hült helye... Elöntenek az emlékek... rácsorognak a konyhaasztalra. Ezen tanultak a gyerekek írni-olvasni. Imádtak az unokatesókkal az asztal alatt bujkálni, míg a család ennél az asztalnál koccintott újévkor. Egyenletes karcok... nagymama cérnametételt gyártott ezen a konyhaasztalon... egy fura mélyedés az asztal szélén... apám otffelejttett cigarettájának beégett nyoma... Eszembe jut nagyanyám, aki nevetve mondta a férjére örökké panaszkodó szomszédasszonyának: Ja, kedvesem, a családot nem az ág tartja össze, hanem a konyhaasztal! Akkor nem nagyon értettem ezt...

Jön a karácsony, vendégek jönnek. Nézem a karcokat és foltokat... Becsukom a laptopomat... Azt hiszem, még asztalterítőt sem teszek erre a varázslatos konyhaasztalra karácsonykor, hiszen ez a konyhaasztal mindent elmond, amit karácsonykor annyira szeretünk hangoztatni...

Magam részéről kívánok mindenkinek egy konyhaasztalt... Olyat, amit minden nap körbeül a család, esténként a jóbarátok, ünnepnapon a rokonok. Olyat, amin minden nap van étel, jobb napokon finomságok. Olyat, aminél a gyerekek megtanulhatnak írni. Olyat, ami összetartja a családot jóban-rosszban.

Kucseráné Kovács Szilvia magyartanár
Horváth István Általános Iskola

A betlehemi csillag királyának keresése

Három gazdag bölcsek kémleli az eget. Egyik Kelet-Afrika Etióp földjén a másik Perzsia messzi tájain, a harmadik a Kaukázus hegyei közül. Feltűnt egy új csillag, mely fényesebb a többinél, de nevét, és megjelenésének jelentését még nem tudják. Hónapokig tanulmányozzák a csillagjósok feljegyzéseit és a csillagképek változásait, mire megfejtik az új csillag jelentését.

Ez a szabadító király Júda törzséből, ki isteni hatalmával megszületett a Földre. Egyszerre fejtették meg a jelet, és egyszerre indulnak útnak köszönteni és hódolni, életüket szolgálatába ajánlani. Felpakolják az útravalót, az ajándékokat, és paripák, dromedárok karavánjával díszes ruhában járják a messzi tájakat. A Holt-tengernél találkoznak össze, és ettől kezdve együtt mennek a csillag fénycsóvjának útmutatása szerint.

A pompás palotákkal teli, aranyló kupolával díszített templom városához érnek, de a csillag eltűnik. Vizsgálják magukat, nem váltak-e méltatlanná a Messiással való találkozásra, de lelkiismeretük megnyugtatja őket. Ezért a főváros királyától, Heródestől kérnek tanácsot palotájában. De ő maga mit sem tud, hívja a papokat és az írástudókat. Ők mondják, Betlehem az a város, ahol a Messiás majd megszületik. Mennek tovább, és ímhol, a csillag felfénylik, de nem csak úgy szokványosan, hanem beragyogja az egész égboltot, és ezüst fényű csóvjával ragyogóvá teszi az apróházas kisvároskát, míg végül egyedül egyetlen ház fölött megállapodik. Mert itt van már a Messiás.

Jeruzsálemben, Heródes palotájában elhangzik a parancs, a katonák paripákra pattannak, és viharos sebességgel indulnak a betlehemi csillag királyá megkeresésére. Ragyog a páncél, csillog a kard, zihálnak a lovak. Ez a menet sokkal gyorsabban járja meg az utat. Találkoznak egy szegény pásztorral, aki éppen az éjszakában vigyáz nyájára.

– Hová, háva hadurak, merre és kit keresnek?

– Mi bizony a bölcsek után jöttünk, merre mentek ők, mert mi is keressük az újszülött királyt.

– Hát bizony erre jöttek, de merre mentek, nem tudom, de az biztos, hogy Betlehembe betértek, és ott maradtak vagy három napot.

– No, akkor katonák előre, megtaláljuk a királyt is, meg őket.

– Ti is ajándékot visztek neki? – kérdezte naivan a pásztor.

– Mi ugyan nem viszünk neki semmit, mi zsoldot kapunk, ha alaposan végezzük a dolgunk, de, hogy kardunk száraz nem marad ma éjjel, abban biztosak vagyunk. No, eridj innét le az útból, mert szalonnát csinálunk belőled és nyájadból.

És azzal elvágattak a betlehemi csillag nyomán.

Mi melyik menethez csatlakozunk? Nem mindegy, a lassúbb bölcsek karavánjához, vagy a pénzért vágató katonáékhoz. Olyan lesz a karácsonyunk, mint amilyen karavánhoz csatlakozunk.

Halmágyi Zoltán
plébános

Mese vagy valóság

Csöng a telefon. Szia, Jutka... A vonal másik végén Marika van, Déváról hívta. Vége-hossza nincs a kérdéseknek. Hogy vagytok? Mi van a gyerekekkel? Nem beteg senki? A hosszú beszélgetés után elbúcsúznak, ami mindig így szól: „Vigyázzatok magatokra!” Ahogyan ott ült Jutka a fotelban, kezében a telefon, azon gondolkodott, milyen kapcsolat is van kettőjük között.

Eszébe jutott egy téli este, úgy az ötvenes évek közepén, amikor két testvérével ültek a kályha előtt, és várták, hogy édesapjuk meséljen nekik.

A mese mindig így kezdődött: Túl az Óperenciás tengeren, az Üveghegyeken innen. Pedig nem volt sem tenger, sem Üveghegy, csak az erdélyi havasok.

A háború utolsó telén, öt határvadász kiskatonát feldehítők útra küldtek. Lajos és Jani nagyon jó barátok voltak, igaz, teljesen ellentétei egymásnak. Jani nagyon vallásos, folyton Bibliát olvasó és imádkozó volt. Lajos is imádkozott, de csak akkor, ha valami nem sikerült, akkor viszont lehozta az összes szentet az égből. Ilyenkor Jani csak annyit mondott: „Lajos, Lajos...”

– Janikám, ne Lajosozz nekem, mert látod, a te Istened nem segít nekünk. Már három napja szakad a hó, derékig járunk benne, és még mindig nem érünk célunkhoz.

Egy este Jani nagyon belázasodott, félrebeszélte, éjszaka már csak Istenéhez fohászzkodott. Lajos mellette virrasztott, de a másik három kiskatona nem bízott Jani gyógyulásában.

Reggel Lajos keresett az erdőben két egyenes fát, amire felkötözte Janit a derékszíjával. A rögtönzött betegszállítót maga után húzta és közben Janit szólígtatta, de ő nem válaszolt.

Beesteledett. Eljött az éjszaka, majd hajnalodott, de ők csak mentek, mert teljesíteni akarták a küldetésüket. Egy este Lajos egy pislákoló fényt pillantott meg a távolban. Valóban egy roskadozó házból szűrődött ki a gyertyafény. Lajos megveregette az ablakot, mire egy öreg néni keze jött ki a házból.

Fotó: Kalmár Lajos

Fotó: Kalmár Lajos

– A tarisznyájában van a bibliája, abban minden benne van, és még azt mondja meg neki, hogy Lajos barátja hozta ide. Itt a mesének vége lett, és mi mindhárman megsirattuk Janit, mert azt gondoltuk, biztosan meghalt. Pár év múlva nagyapánk levelet hozott apunak, ami Déváról jött.

– Lajos fiam, ez a levél biztosan neked jött, mert én sohasem jártam Déván, azt sem tudom, merre van.

Amikor apu kezébe vette a levelet, elolvasta, felkiáltott:

– Mégsem hiába imádkozott az én Jani barátom, mert megsegítette őt az Isten.

Ekkor jöttünk rá mi, gyerekek, hogy a mesebeli Lajos a mi apukánk, Jani pedig a dévai barátja. Ekkor ez nem is mese volt, hanem valóság.

Ezután jöttek-mentek a levelek, a találkozás is megtörtént. Az utolsó találkozás Déván volt. Akkor örökre elköszönt egymástól a két barát, úgy ölelték egymást, mint akik tudják, soha többé nem fognak találkozni. Valóban így történt. Apu pár év múlva meghalt, Jani 22 évvel túlélte.

Mi, gyerekek azóta is tartjuk a kapcsolatot egymással és nem is tudjuk: barátság ez vagy rokonság? Lehet, hogy sokkal, de sokkal több.

Bodó Istvánné

Minden kedves ismerősünknek és nyugdíjas társunknak boldog, békés ünnepeket és eredményekben gazdag 2017-es esztendőt kíván a Péti Nyugdíjas Klub vezetősége.

•••

A Nitrogénes Nyugdíjas Klub vezetősége minden nyugdíjasának békés, boldog ünnepeket és eredményekben gazdag új esztendőt kíván.

•••

„Mit van mit kívánni még Ily áldott időben? – Adjon Isten, ami nincs, Ez új esztendőben.”

(Arany János)

A szeretetteljes karácsony után eredményekben gazdag, szép új esztendőt kívánunk. Település Védő és Szépítő Egyesület

•••

A Várpalota-Pétfürdői Kertbarát Kör minden pétfürdőinek békés ünnepeket és eredményekben gazdag új esztendőt kíván.

•••

Kellemes, békés karácsonyi ünnepeket és egészségben gazdag, boldog új évet kíván-

nak a Máltai Szeretetszolgálat tagjai.

•••

Kellemes ünnepeket és boldog új évet kíván a Pétfürdői Polgárórság.

•••

Áldott, békés, szeretetteljes ünnepeket és boldog új esztendőt kíván a Magyar Vöröskereszt Pétfürdői Alapszervezete.

•••

Áldott, békés, szeretetteljes ünnepeket és nagyon boldog új évet kíván a Szent László Kórus.

•••

Áldott, békés karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kíván a Napfény Női Kar.

•••

Nagyon boldog karácsonyi ünnepeket és eredményekben gazdag, boldog új évet kíván a Pétfürdő Sportjáért Alapítvány.

•••

Minden kedves volt és jövőbeli tagjának kellemes ünnepeket, és boldog új évet kíván a Péti Diák Sportegyesület.

•••

Kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kíván valamennyi pétfürdőinek

Pétfürdő Nagyközség és a Pétfürdői Polgármesteri Önkormányzata Hivatal

Áldott, békés karácsonyt, valamint egészségben, szeretetben és sikerekben gazdag, boldog új esztendőt kíván Pétfürdő valamennyi lakójának a Péti Férfikar.

A Péti Férfikar köszönetet mond mindazoknak, akik személyi jövedelemadójuk 1 %-át a kórusnak ajánlották fel. A befolyt összeget az énekkar működésére fordították.

•••

Áldott, békés karácsonyt és boldogságban gazdag új évet kíván a Peytu Íjász Hagyományőrző Egyesület.

•••

Mindenkinek békés, áldott karácsonyt és boldog új esztendőt kíván a Dance Action Sportegyesület.

Reméljük, hogy jövőre is ennyi szeretetet és támogatást fogunk kapni Önöktől.

•••

Az Eszterlánc Mazsorett Együttes minden táncosa áldott, békés karácsonyi ünnepeket és sikerekben gazdag, boldog új esztendőt kíván minden pétfürdői lakosnak.

•••

A Napsugár Alapítvány köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik adójuk 1%-ával támogatták az alapítvány. Ez-

úton áldott békés karácsonyt és sikerekben gazdag új évet kívánnak mindenkinek.

•••

A Panelkuckó Alapítvány kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kíván Pétfürdő lakosságának.

•••

A Bakony Bike Kerékpáros Egyesület kellemes karácsonyi ünnepeket és hátszélben gazdag, boldog új évet kíván mindenkinek.

•••

A Péti MTE vezetősége és minden sportolója kellemes ünnepeket kíván mindenkinek.

Minden olvasónknak

békés, meghitt karácsonyi ünnepeket

és boldog új esztendőt

kívánunk!

A Pétfürdői Krónika minden munkatársa